

C. L. TAYLOR

MURDER

PSYCHOTHILLER

C. L. TAYLOR

MIZEL

PSYCHOTHILLER

2017

Copyright © 2016 by C. L. Taylor
Translation © 2017 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MISSING,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2016,
přeložila Zuzana Pernicová
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro a grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2017

ISBN 978-80-7498-220-0

*Pro moje zesnulé babičky
Milbrough Griffithsovou a Olivii Bellu Taylorovou*

Čtvrtek 5. února 2015

Jackdaw44: Chceš si zahrát hru?

ICE9: Ne.

Jackdaw44: Žádnou sexuální.

ICE9: Tak jakou?

Jackdaw44: Na otázky. Nudím se. Bude to sranda.

ICE9: ...

Jackdaw44: Beru to jako souhlas. Fajn. První otázka. Co by ti bylo milejší: ohluchnout, nebo oslepnout?

ICE9: Ty se fakt nudíš, co? Ohluchnout.

Jackdaw44: Utopit se v řece, nebo uhořet při požáru?

ICE9: Ani jedno.

Jackdaw44: Musíš si vybrat.

ICE9: Utopit se v řece.

Jackdaw44: Nechat se pohřbít, nebo zpopelnit?

ICE9: Tahle hra se mi nelíbí.

Jackdaw44: O nic nejde. Jenom se tě snažím líp poznat.

ICE9: To je dost divnej způsob.

Jackdaw44: Miluju tě. Chci o tobě vědět všechno.

C. L. TAYLOR

ICE9: Pohřbít.

Jackdaw44: Bejt vyhlášeněj grázl, nebo nula, kterou nikdo nezná?

ICE9: Radši ta nula.

Jackdaw44: Fakt???

ICE9: Jo.

Jackdaw44: Já rozhodně беру vyhlášenýho grázla.

ICE9: To mě nepřekvapuje.

Jackdaw44: Budeš brečet na mým pohřbu, nebo si schováš slzy na doma?

ICE9: COŽE?! Nebuď tak morbidní.

Jackdaw44: Nejsem. Jenom se tě snažím připravit.

ICE9: Na co?

ICE9: Haló, jsi tam?

ICE9: HALÓ?

1. kapitola

Středa 5. srpna 2015

Co byste si vzali na sebe, kdybyste měli pohlédnout do oka kamery a žebronit, ať vám někdo, úplně kdokoli, prosím prosím poví, kam se podělo vaše dítě? Blůzu? Svetr? Brnění?

Dneska mám podruhé vystoupit s prosíkem v televizi. Můj syn je už půl roku nezvěstný. Půl roku? Jak je možné, že už je to taková doba? Terapeutka, ke které jsem začala chodit měsíc po jeho zmizení, mi tvrdila, že bolest časem otupí, že mě jeho ztráta už nikdy nebude trýznit tolik jako v první den.

Lhala.

Trvá mi skoro hodinu, než se na sebe dokážu podívat do zrcadla, aniž bych se rozbrečela. Krátký sestřih, který jsem si minulý týden nechala udělat, se nehodí k mému širokému hranatému obličejí a oči se pod ofinou zdají tmavé a hluboko posazené. Blůza, která mi večer přišla slušná a vhodná, mi najednou připadá moc tenká a laciná, úzká sukně ke kolům mi příliš těsně obepíná boky. Vyberu si místo nich tmavomodré kalhoty a tenký šedý svetřík. Působí to formálně, ale ne přespříliš, a decentně, ale ne ponuře.

Mark se mnou v ložnici není. Vstal v 5:37 ráno a tiše vyklouzl z pokoje, ani nevzal na vědomí můj rozladěný povzdech při pohledu na budík. Když jsme večer zalezli do postele, jen jsme mlčky leželi jeden vedle druhého, nedotýkali jsme se a kvůli vnitřnímu napětí nám nebylo do řeči. Trvalo hodně dlouho, než se dostavil spánek.

Nijak jsem Markovo brzké vstávání nekomentovala. Odjakživa je ranní ptáče a vyhovuje mu hodinu se osaměle potloukat po domě, než se probudí ostatní.

U nás doma to po ránu vždycky bzučelo jako v úle, Billy s Jakem se hádali, kdo půjde dřív do koupelny, a když se pak vrátili do svých pokojů převléknout, pustili si na plné pecky muziku. Bušila jsem jim na dveře a hulákala na ně, ať ji ztiší. Mark hluk nesnáší. Týden co týden tráví hodiny v autě, protože coby obchodní zástupce farmaceutické firmy objíždí různá města, ale nikdy přitom neposlouchá hudbu, audioknihy ani rádio – jezdí zásadně v tichu.

„Marku?“ V půl osmé konečně vejdu do kuchyně a opatrně překročím rozbitou dlaždici u lednice, abych si o ni neroztrhla silonové ponožky. Když si Billy před třemi lety šel pro něco do ledničky, vypadla mu z ní láhev vína a rozbila dlaždicovou podlahu, kterou Mark dokončil pouhý den předtím. Vzala jsem vinu na sebe.

„Marku?“

Konvice je ještě teplá, ale po mém manželovi nikde ani stopy. Nakouknu do obýváku, ale není ani tam. Vráťím se do kuchyně a vyhlédnu ze dveří na příjezdovku. Vrata garáže jsou dokořán a dolehne ke mně hlasité *rrr-rrr-rrr* startující sekačky.

„Marku?“ Vklouznu do Jakeových tenisek, které nechal vá-

let vedle rohožky, a zamířím ke garáži. Tahám za sebou nohy, abych z bot pětačtyřicítek nevypadla. Je srpen, takže slunce už stojí vysoko na nebi, park naproti přes ulici hýří barvami a náš trávník se třpytí rosou. „Přece teď nebudeš sekat –“

Ve dveřích garáže se zarazím. Můj vysoký světlavý manžel se sklání nad sekačkou, oblečený ve svém parádním tmavomodrém obleku. Nad levým kolenem má mastný černý flek od oleje.

„Marku! Co to proboha vyvádíš?“

Nezvedne oči.

„Dávám do pucu sekačku.“ Zase škusne za startovací šňůru a motor nespokojeně zavrčí.

„Teď?“

„Nebyla v provozu už měsíc. Když nebudu dělat údržbu, tak zreziví.“

Nevím, jestli se mám smát, nebo brečet.

„Dneska přece máme to televizní vystoupení kvůli Billymu.“

„Vím, co je za den.“ Konečně vzhledne. Je rudý ve tváři a čelo se mu od širokého huňatého obočí až k ustupujícím vlasům leskne potem. Otře si ho dlaní a tu si vzápětí otře o nohavici, takže k fleku od oleje přidá ještě pot. Nejradši bych na něj zařvala, že si zničil nejlepší oblek a nemůže v něm jít do televize, jenže teď není vhodná chvíle na hádku, a tak se zhluboka nadechnu.

„Je půl osmé,“ řeknu mu. „Za půl hodiny musíme vypadnout. Detektiv Forbes s námi chce ještě před začátkem probrat pár věcí.“

Mark si zařatou pěstí promasíruje bedra a napřímí se. „Jake už se nachystal?“

„Asi ne. Když jsem šla dolů, měl do pokoje zavřeno a nic se odtamtud neozývalo.“

Jake se dělí o pokoj se svou přítelkyní Kirou. Začali spolu chodit na střední škole, když jim bylo šestnáct, už jsou spolu tři roky a poslední rok a půl společně bydlí u nás. Jake mě uprosil, ať u nás Kiru nechám. Její máma měla čím dál větší problémy s alkoholem a začala Kiru slovně i fyzicky napadat. Jake mi vysvětlil, že jestli ji k nám nevezmu, bude se muset odstěhovat k dědovi do Edinburghu a uvidí se spolu jednou za uherský rok.

„No, když se Jake neobtěžuje vylézt z postele, tak pojedeme bez něj,“ prohlásil Mark. „Nemám energii na to, abych se s ním dohadoval. Dneska ne.“

Odjakživa to byl Billy, kdo Markovi přinášel jedno zklamání za druhým. Billy s tím svým „kašlu na školu“ a neochvějným přesvědčením, že mu život dluží bohatství a slávu. Jake byl proti němu v Markových očích přímo zlatý. Ve škole se snažil, seč to šlo, složil závěrečné zkoušky z šesti předmětů za jedna až za tři a hladce se vyučil elektrikářem. Jenže poslední dobou nás trápí stížnosti, že Jake nechodí do práce, ne Billyho průšvihy.

Taky nemám na dohadování s Jakem energii, ale nedokážu nad tím jen mávnout rukou jako Mark. V médiích potřebujeme působit jednotně. Za ten stůl musíme usednout všichni společně. Silná a soudržná rodina – aspoň navenek.

„Tak já zas jdu. Najdu ti ve skříni nějaký jiný oblek,“ řeknu Markovi, ale ten už se zase věnuje sekačce.

Šourám se v Jakeových obřích botách zpátky a zanechávám za sebou ve šterku brázdy. Sáhnu po klice.

Sotva otevřu dveře, ozve se zevnitř výkřik.

2. kapitola

„Dej to sem, Jakeu!“ nese se z patra Kiřin křik a následuje žuchnutí, jako by něco spadlo na podlahu – anebo někdo.

Skopnu Jakeovy boty a beru schody po dvou. Přeběhnu podestu a bez zaklepání vpadnu do Jakeova pokoje. Kira s Jakem se od sebe poplašeně odtrhnou. Kira, dlouhovlasá blondýnka, která měří na výšku jen nějaký metr padesát, vypadá v růžových kalhotkách a přiléhavém bílém tričku droboučce jako panenka. Jake má na sobě jenom černé boxerky, které mu těsně obepínají boky. Ramena a hrud' má tak široké a svalnaté, že se zdá, jako by zaplňoval celý pokoj. U nohou mu leží rozbitá láhev, ze které se do béžového koberce vpijí světlehnědá tekutina. Střepey se válí i na kotoučích na činku poskládaných na zemi.

„Mami!“ Jake odskočí od Kiry a došlápne pravou nohou na rozbitou láhev. Zavyje bolestí. Z chodidla mu trčí střep.

„Ne!“ křiknu, ale už je pozdě, už si ho vytáhl. Z rány se mu na prsty řine jasně rudá krev a kape na koberec.

„Nehýbej se!“ Upaluju do koupelny a popadnu první ruč-

ník, který uvidím. Když se vrátím do pokoje, Jake sedí na posteli, jednou rukou se drží za kotník a druhou si tiskne k ráně. Mezi prsty mu prosakuje krev. Kira pořád stojí uprostřed místnosti a ve tváři je bleďá jako stěna. Opatrně prokličkuju mezi střepy a podřepnu u Jakea. Koberec páchne alkoholem.

„Pusť to.“

Odtáhne prsty a zkříví přitom tvář bolestí. Rána je sotva půlcentimetrová, ale hluboká a pořád krvácí. Co nejpevněji ji omotám ručníkem, abych krvácení zastavila.

„Podrž to,“ pokynu Jakeovi k ručníku. „Přinesu zavírací špendlík.“

Za chvílku jsem zpátky a snažím se provizorní obvaz sepnout. Jake má tmavé kruhy pod očima a z tváře mu čišší napětí. Nejsme s Markem jediní, kdo toho v noci moc nenaspal.

„Co se stalo, Jakeu?“ zeptám se opatrně.

Podívá se přese mě na Kiru, která si obléká džíny. Ta otevře pusku, jako by chtěla něco říct, ale pak sklopí oči a dál se mlčky souká do kalhot. Dole se hlučně otevřou dveře – Mark se vrátil dovnitř – a následuje klapání bot po dlaždicích v kuchyni. Za chvíli se přijde nahoru podívat, co se děje.

Nasaju nosem vzduch. Jakeovi táhne z úst. „Pil jsi ten rum, než jsem přišla?“

„Mami!“

„Tak co? Pil?“

„Večer jsem si trochu dal, to je všechno.“

„A pak trochu víc, co?“ Seberu z koberce velký střep, na kterém je pořád nalepená etiketa. „Co sakra blbneš?“

„Jsem ve stresu.“

„Nemám na taxík,“ posteskuje si Kira a předvede nám hrstku mincí, které vydolovala z kapsy džín.

„Claire!“ zaburácí pod schody Markův hlas. „Už je osm. Musíme jít!“

„Dost spěchám,“ řekne Kira. „Jedeme se školou do Londýna, do Národní portrétní galerie, a musím být v půl deváté na nádraží.“

„Jasně.“ Gestem jí naznačím, ať nepanikaří. „Moment.“

„Marku!“ zavolám z podesty. „Máš u sebe něco v hotovosti?“

„Asi tři libry,“ křikne zezdola. „Proč?“

„Ale nic.“

Vrátím se do Jakeova pokoje. „Kiro, já tě na nádraží hodím. A ty, Jakeu...“ Ručníkem omotaným kolem nohy už krev neprosakuje, ale bude potřeba ránu vyčistit a měl by si nechat píchnout protitetanovou injekci. Kdybych měla čas, vysadila bych Kiru na nádraží a pak ho hodila k doktorovi, jenže to prostě nestihnu – a do televize nesmím přijet pozdě. Proč se to muselo stát zrovna dneska?

Rychle se rozhodnu, co dál. „Jakeu, zůstaň tady, koukej vystřízlivět, a až se vrátím, odvezu tě k doktorovi. Kdybys něco potřeboval, máš v sousedním domě Liz. Jde do práce až později.“

„Ne, jedu s váma. Musím na tu tiskovku.“ Jake se s bolestnou grimasou nadzvedne z postele a postaví se na zdravou nohu, takže se ocitneme tváří v tvář. Na rozdíl od Billyho, který se ve dvanácti ohromně vytáhl do výšky, měří Jake jen metr pětasedmdesát. Kdykoli si ti dva vjeli do vlasů, neodpustil si Billy nějakou kousavou poznámku ohledně bratrovy postavy. Jake si to nenechal líbit a propukla třetí světová válka.

„Claire!“ zakřičí Mark, tentokrát hlasitěji. Jestli uvidí

Jakea v tomhle stavu, tak vyletí z kůže. „Je tu detektiv Forbes. Už musíme jít!“

„Ty nikam nepůjdeš,“ syknu na Jakea. Kira se kolem mě s omluvným výrazem protáhne z pokoje. Dojde ke skříni na podestě, přehodí si přes sebe bundu a šátrá v kapsách.

„Billy je můj brácha,“ prohlásí Jake. Zkříví tvář a na okamžik zase vypadá jako děcko, ale pak se mu napnou šlachy na krku a výbojně zvedne bradu. „Nemůžeš mi to zakázat.“

„Pil jsi,“ pronesu co nejklidnějším tónem. „Jestli chceš Billymu pomoci, tak nejlepší, co můžeš udělat, je zůstat doma a vyspat se z toho. Popovídáme si, až se vrátím.“

„Claire!“ křičí Mark ze schodů.

„Mami...“ Jake se mě pokusí nataženou rukou zarazit, ale už jsem ve dveřích. Sotva je za sebou zabouchnu, vynoří se na podestě Mark.

„Už se Jake nachystal?“

„Není mu dobře.“ Přitisknu dlaně ke dveřím.

„Co mu je?“

„Bolí ho žaludek,“ ozve se do nepříjemného ticha Kiřin jemný hlas. „V noci kvůli tomu skoro nespál. Asi mu nessedlo to vindaloo.“

Věnuju jí pohled plný vděku. Chudák holka, přistěhovala se sem, aby unikla dramátům ve svojí rodině, a teď musí čelit těm našim.

Mark se podívá po zabouchnutých dveřích za mými zády a pak na mě. „Tak jdeme?“

„Potřebuju hodit Kiru na nádraží, jedou se školou na výlet. Jeď s detektivem Forbesem napřed a sejdeme se na místě.“

„Jak to bude vypadat, když pojedeme každý zvlášť?“ Po-

ZMIZELÝ

dívá se na Kiru. „Proč jsi nám o tom výletě neřekla už –“
Povzdechne si. „No nic. Kašli na to. Tak se potkáme až tam,
Claire.“

Nepřevlékl se do jiných kalhot. Na levém stehně se mu
pořád rýsuje tmavý flek od oleje, ale nemám to srdce upo-
zornit ho na něj.

3. kapitola

Mlčky nasedneme do auta a já nastartuju. Mlčení trvá, ještě když míjíme nákupní centrum Broadwalk a jedeme po Wells Road. Až když na křižovatce zastavím na červenou a Kira vytáhne z kapsy iPod, prolomím ticho otázkou.

„Co to mělo znamenat?“

„Prosím?“ Poplašeně se po mně podívá, jako by zapomněla, že sedím vedle ní.

„Ta vaše hádka s Jakem.“

„To nic, jenom...“ Upírá zrak na červenou na semaforu, jako by ji telepaticky přesvědčovala, ať zezelená. Bez silných očních linek a vydatné dávky bronzeru se její srdčitá tvář zdá bledá a se sprškou pih na nose vypadá mladší, než ve skutečnosti je. „Jenom... prostě... prostě jsme se kapku chytli.“

„Působilo to dost vážně.“

„Kapku se nám to vymklo z ruky, to nic.“

„Jake v noci vůbec nespál, vid’?“

„Ne, nespál.“

„Ach jo.“ Zhluboka si povzdechnu. „Teď se o něj bojím ještě víc.“

„Fakt?“

Zatváří se tak překvapeně, že mě to tne do živého. „No jistě. Vždyť je to můj syn.“

„Ale Billy to není, co?“

„Co tím chceš říct?“

„Nic. Promiň. Nevím, co to melu.“

Čekám, že mi to nějak vysvětlí, ale už neřekne ani slovo. Zašátrá v kabelce, vytáhne oční linky a sklopí sluneční clonu se zrcátkem. Se soustředěně pootevřenými rty si černě obkrouží oči a pak korektorem zakryje naběhlé zarudlé místo u pravého spánku. Vypadá to, jako by se jí tam dělala modřina.

Na semaforu naskočí oranžová a vzápětí zelená, a tak zase šlápnu na plyn.

Pár minut obě mlčíme. Podívám se na bouli na Kiřině spánku a všechno se ve mně sevře.

„Jake tě praštil?“

„Cože?“

„Když jste se přetahovali o tu láhev. Máš na hlavě modřinu. Uhodil tě?“

„Ne, probůh!“

„Tak jak jsi k té bouli přišla?“

„Včera večer v klubu.“ Zase sklopí sluneční clonu, studuje v zrcátku svůj spánek a zkusmo ho ohmatává ukazováčkem. „Upadnul mi mobil, a když jsem se pro něj sehnula, praštila jsem se o roh stolu.“

„Kiro, vím, že nejsem tvoje máma, ale jsi pro mě skoro jako dcera, a kdyby ti někdo ubližoval –“

Zaklapne sluneční clonu. „Jake mě nepraštil. Jasný? To by nikdy neudělal. Nechce se mi věřit, že z něčeho takového podezíráš vlastního syna.“

Sevřu volant pevněji.

„Promiň,“ omlouvá se honem. „Vím, že to se mnou myslíš dobře, ale –“

„To nic.“ Blížíme se ke kruhovému objezdu, a tak zpomalím. „Jenom mi pověz jedno. Jak dlouho už po ránu pije?“

Neodpovídá.

„Jak dlouho, Kiro?“

„Myslím, že jenom dneska.“

„*Myslíš?*“ neubráním se nevěřícnému tónu. Ti dva spolu tráví veškerý čas. Jak by ohledně něčeho takového mohla mít pochybnosti?

„Jo.“ Zapne kosmetickou taštičku a zadívá se z okna na kruhový objezd. Už se blížíme k nádraží. Dám levý blinkr, zajedu na parkoviště a bezděky pročešávám pohledem lidi, kteří u vchodu pokuřují cigarety nebo čekají na taxi. Ať jsem kdekoli, rozhlížím se po Billym.

„Nemá náhodou s pitím problémy?“

„Ne,“ zavrtí hlavou Kira, rozepne si pás a otevře dveře. „Není alkoholik, jestli se ptáš na tohle. Otevřel ten rum, když jsme se vrátili z klubu. Byl rozrušený a nemohl usnout.“

„Kvůli tomu televiznímu vystoupení?“

„Jo.“ Natočí se na sedadle, položí jednu nohu ven na chodník a nedočkavě pokukuje po vchodu do nádražní budovy.

„Kiro,“ nakloním se k ní a položím jí ruku na rameno. „Nechceš mi něco říct?“

„Ne.“ Vyskočí z auta, a než stačím dodat cokoli dalšího, s kabelkou a kosmetickou taštičkou přitisknutými k hrudi se rozeběhne ke vchodu.